

Константин Величков

XXX. Дете, дете, на
слънцето...

Дете, дете, на слънцето в зарите
светлей със чудната си красота;
сама зря, ти минваш през очите
кат милий образ на една мечта.

Ти роза си, коя благоуханье
с зефира пролетни в гърдите лей,
ти птица си, която с обаянье
се спира да я слушат, като пей.

Благословий изпращат ти сърцата:
цъфти, бълнувай, пей, благоухай,
ликувай с чудний дар на красотата.

Невинността ти врагове не знай:
дано и нивга не ти чуй душата
до теб сърце човешко да ридай.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6362>]